

ΣΟΦΙΑ ΒΟΪΚΟΥ

Το ΜΥΣΤΙΚΟ
της
ΚΑΤΑΙΓΙΔΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το μυστικό της καταιγίδας**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Σοφία Βόικου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ελένη Γεωργοστάθη
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Ηλίας Μασούρης
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνα Λαδοπούλου
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Χαϊδεμένος Α.Ε.Β.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Ηλιόπουλος Θ. – Ροδόπουλος Π.

© Σοφία Βόικου, 2014
© Φωτογραφιών εξωφύλλου: PlusONE, Nejrnon Photo,
Andrey Yurlov/Shutterstock
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2014

Πρώτη έκδοση: Μάιος 2014, 15.000 αντίτυπα

ISBN 978-618-01-0590-2

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε..
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiu Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΣΟΦΙΑ ΒΟΪΚΟΥ

Το ΜΥΣΤΙΚΟ
της
ΚΑΤΑΙΓΙΔΑΣ

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ ΒΟΪΚΟΥ

Το κόκκινο σημάδι, Εκδ. ΨΥΧΟΓΙΟΣ, 2009

Το ταξίδι της φωτιάς, Εκδ. ΨΥΧΟΓΙΟΣ, 2011

Πικρό γλυκό λεμόνι, Εκδ. ΨΥΧΟΓΙΟΣ, 2012

Στη σκιά του Αυγερινού, Εκδ. ΨΥΧΟΓΙΟΣ, 2013

*Στον αγαπημένο μου αδελφό Χάρη
και σε όλους όσους ονειρεύτηκαν,
διασκέδασαν, δάκρυσαν, ερωτεύτηκαν
την ανέμελη δεκαετία του '80*

Όρμος πλησίον επιβλητικού βράχου με χαρακτηριστική μορφή γυναίκας. Η πρόσβαση στον όρμο γίνεται από ανατολικά. Δυσδιάκριτος από την περιοχή ο φάρος του Χαριδήμου. Στην περιοχή υπάρχουν αχαρτογράφητες ξέρες. Ο όρμος προστατεύεται από σορόκο και τραμουντάνα, είναι δε εκτεθειμένος στον λεβάντε. Στους ντόπιους, είναι γνωστός ως ο «*όρμος της Αχινούς*».

*Πορτολάνος**

* Λεπτομερές ναυτικό βιβλίο λιμανιών, που παρέχει ναυτικούς χάρτες, σχέδια, σκαριφήματα μαρινών και πληροφορίες ελλιμενισμού σκαφών αναψυχής.

ΤΟ ΝΗΣΙ

Μάιος 1985

Πανάθεμά σε, Πελεγκρίνο! Μη μου λαρώσεις τώρα! Έχουμε αργήσει... Έλα, αγόρι μου... έλα εγώ που σ' αγαπάω...»

Όμως εκείνο το πρωί ο Πελεγκρίνο είχε μου λαρώσει και δεν έλεγε να ξεκινήσει. Καθόταν ακίνητος στο ίδιο σημείο που τον είχα αφήσει χθες το βράδυ και δεν έδινε καμία σημασία στα παρακάλια μου. Δε με άκουγε, δεν έκανε βήμα ούτε μπροστά ούτε πίσω και κρατούσε πεισματικά σιγήν ιχθύος. Δεν ήταν η πρώτη φορά που ο Πελεγκρίνο στύλωνε τα πόδια. Ίσα ίσα, ήταν σχεδόν καθημερινό φαινόμενο. Δεν του άρεσε το πρωινό ξύπνημα και φρόντιζε να μου το υπενθυμίζει με τα πείσματά του. Ήξερα ότι όλα τούτα τα καμώματα ήταν απλώς νάζια... του γλυκομιλούσα, τον χαίδενα και μετά ξεκινούσε χωρίς να σταματήσει πουθενά... κι έτσι δεν αργούσα ποτέ στο σχολείο. Η σημερινή του σιωπή όμως ήταν πραγματικά παράξενη. Ούτε ένα τόσο δα μουγκρητό; Η υπομονή μου είχε αρχίσει να εξαντλείται.

Κοίταξα έντρομη το κόκκινο ρολόι με τα κίτρινα συννεφάκια που μου είχε χαρίσει ο παππούς στα τελευταία μου γενέθλια, αρνούμενος να δεχτεί ότι δεν άρμοζε στον καρπό μιας εικοσιοχτάχρονης δασκάλας ενός ακριτικού νησιού. Οι δείκτες ήταν αμείλικτοι. Οχτώ ακριβώς. Αν ο Πελεγκρίνο συνέχιζε να κάνει του κεφαλιού του, ένα πράγμα ήταν σίγουρο: Θα αργούσα στο σχολείο, δε θα ήμουν στην πρωινή προσευχή και οι μαθητές μου θα έβρισκαν την ευκαιρία να πηδήξουν πάνω από τη χαλασμένη καγκελόπορτα για να το σκάσουν από την τάξη. Χαμογέλασα. Θα καθυστερούσα λοιπόν για να τους ακολουθήσω αργότερα χωρίς καμία τύψη στις βουτιές τους στη θάλασσα από τον απότομο βράχο του Ληστή.

Όμως το πρόσωπο του κύριου Επαμεινώνδα, του διευθυντή του σχολείου, εμφανίστηκε απρόσκλητο μπροστά μου. Ίδιο και απaráλλαχτο όπως το θυμόμουν εδώ και τουλάχιστον μία εικοσαετία. Πίστευα ότι ήταν ο μοναδικός άνθρωπος στη γη που είχε γεννηθεί μεγάλος: με τα μικροσκοπικά, στρογγυλά μυωπικά γυαλιά του, με το λεπτό μουστάκι πάνω από τα σφιγμένα του χείλη, με το γκρίζο κοστούμι με τους φθαρμένους αγκώνες που φορούσε χειμώνα καλοκαίρι, με τη βέργα που κρατούσε σφιχτά στην παλάμη και την ανέμιζε πάνω από τα κεφάλια των τρομοκρατημένων μαθητών, χωρίς ωστόσο ποτέ να τη χρησιμοποιεί. Το χαμόγελο έσβησε απότομα από τα χείλη μου καθώς άκουσα τη στεντόρεια φωνή του, που έμοιαζε να την έχει κλέψει από κάποιον ρωμαλέο παλαιστή: «Δεσποινίς Χαρίκλεια, να μην επαναληφθεί η αργοπορία σας, διότι θα αναγκαστώ να σας

καταγγείλω στον επιθεωρητή*». Ήταν επίσης ο μοναδικός άνθρωπος σε ολόκληρη την υφήλιο που θυμόταν τους επιθεωρητές και το βαφτιστικό μου όνομα. Για όλους τους υπόλοιπους ήμουν απλώς η Κλειώ.

Ξεφύσηξα με οργή. Είχα τον παππού μου που δε με άκουγε κι έθαβε τα πρωινά του χάπια για την πίεση στη γλάστρα με τον βασιλικό. Είχα την αδελφή μου που αρνιόταν να με βοηθήσει στις δουλειές του σπιτιού γιατί δεν ήθελε να χαλάσει το άψογο μανικιούρ της. Είχα τον κύριο Επαμεινώνδα που απειλούσε ότι θα με καταδώσει στον κύριο επιθεωρητή, σίγουρα κατάλοιπο από την εποχή της Επταετίας. Είχα είκοσι μικρούς διαδούλους να μου ρουφάνε το αίμα κάθε πρωί στην τάξη και, σαν να μην έφταναν όλα αυτά, είχα και τον Πελεγκρίνο που αποφάσισε σήμερα να κάνει την επανάστασή του. Όλος ο θυμός που κρυβόταν χρόνια μέσα μου για τις αδικίες τούτου του κόσμου ξέσπασε πάνω στον δύσμοιρο Πελεγκρίνο.

«Πανάθεμά σε, Πελεγκρίνο!» ούρλιαξα και του έδωσα μια δυνατή κλοτσιά στα καπούλια, ενώ συνέχιζα να ουρλιάζω από τον πόνο που ένιωθα τώρα στον αστράγαλό μου. «Θα σε κάνω παλιοσίδερα! Τ' ακούς; Παλιοσίδερα!»

Και ξαφνικά έγινε το θαύμα. Οι απειλές αποδείχτηκαν αποτελεσματικότερες από τα γλυκόλογα. Ο Πελεγκρίνο μούγκρισε δυνατά, εγώ έπιασα σφιχτά το τιμόνι, πάτησα γκάζι

* Ο θεσμός του επιθεωρητή στην Πρωτοβάθμια Εκπαίδευση καταργήθηκε το 1982 και αντικαταστάθηκε από τον θεσμό του σχολικού συμβούλου.

και... ο παλιοκαιρισμένος μα ένδοξος κατακίτρινος Σκαραβαίος μου ξεκίνησε, κάνοντας έναν εκκωφαντικό θόρυβο και ξυπνώντας όλα τα ζωντανά του σπιτιού εκτός από την αδελφή μου. Εστίασα την προσοχή μου στον φιδίσιο χωμάτοδρομο που οδηγούσε στη Χώρα, όταν μέσα από τον ξεχαρβαλωμένο καθρέφτη αντίκρισα τον παππού να με χαιρετάει από το ορθάνοιχτο παράθυρο της κρεβατοκάμαράς του. Ήταν η ώρα του πρωινού χαπιού... μόλις περνούσα μπροστά από το μποστάνι του μπαρμπα-Τάσου, θα το κατάπινε παρέα με τον βασιλικό. Τα παντζούρια στο δωμάτιο της Γεωργίας, της αδελφής μου, παρέμεναν ερμητικά κλειστά. Ήταν πολύ νωρίς ακόμα για να αφήσει τη θαλπωρή του κρεβατιού της. Στο κάτω κάτω της γραφής, αρχές Μαΐου ήταν ακόμα... δεν είχαν πιάσει οι μεγάλες ζέστες.

Ο Πελεγκρίνο κατέβαινε ασθμαίνοντας προς τη Χώρα. Δε χρειαζόταν την καθοδήγησή μου. Ήμουν σίγουρη πως, αν ήταν ικανός να στρίψει το τιμόνι μόνος του, θα το έκανε. Μπορεί να είχαμε ακριβώς την ίδια ηλικία, εκείνος όμως ήταν πολύ πιο γέρος από μένα. Εγώ ήμουν ένα μυρωδάτο μπουμπουκι που δεν είχε ανθίσει ακόμα, όπως έλεγε ο παππούς, εκείνος ήταν ένας ηλικιωμένος Σκαραβαίος που έπνεε τα λούσθια. Ποτέ δεν κατόρθωσα να μάθω ποιος ήταν μεγαλύτερος: εγώ ή ο Πελεγκρίνο; Παρά τα παρακάλια μου, ο μπαμπάς δε μου αποκάλυψε ποτέ το μεγάλο μυστικό.

Ο πατέρας μου ήταν, είναι και θα είναι ναυτικός, όπως και οι περισσότεροι άντρες στο νησί μας τα τελευταία πέντε χι-

λιάδες χρόνια. Η αλμύρα της θάλασσας έχει ποτίσει τόσο βαθιά όχι μόνο το κορμί και την ψυχή του αλλά και το ίδιο του το μυαλό, ώστε όλα του τα εγκεφαλικά κύτταρα να έχουν διαβρωθεί από το πολύ αλάτι. Μας έχει δηλώσει πως όταν πεθάνει θα ζητήσει από τον Χάρο να αναλάβει με το ποστάλι* του τη μεταφορά των ανθρώπινων ψυχών στον Κάτω Κόσμο μέσω του Αιγαίου πελάγους.

Σε ένα από τα αμέτρητα ταξίδια του επέστρεψε στο νησί με δύο δώρα-έκπληξη για τη γιαγιά και τον παππού: ένα αστραφτερό, ολοκαίνουργιο Φολκσβάγκεν κι ένα φαλακρό μωρό με δυο δόντια που έκλαιγε συνέχεια: την αφεντιά μου. Οι παππούδες μου χάρηκαν πολύ με τα δώρα τους και δε χρειάστηκε καθόλου να μαλώσουν για το ποιος θα πάρει τι. Δεν ξέρω γιατί, αλλά ο παππούς προτίμησε τον Πελεγκρίνο. Η γιαγιά ξετύλιξε όλο αγωνία την πάνα μου για να δει τι έκρυβε το δώρο της: Ευτυχώς ήμουν κορίτσι και θα έπαιρνα το όνομά της.

Η γιαγιά Χαρίκλεια όμως ήταν περίεργη και ήθελε να μάθει από πού μας «ψώνισε» ο μπαμπάς. Εκείνος, αν και συνήθιζε να μη βάζει γλώσσα μέσα, στο συγκεκριμένο θέμα ήταν και συνεχίζει να είναι φειδωλός. Το μόνο που έχω καταφέρει να μάθω είναι ότι εγώ με τον Πελεγκρίνο έχουμε μια μέρα διαφορά. Δεν ξέρω όμως αν πρώτα αγόρασε τον Πελεγκρίνο ή αν πρώτα γεννήθηκα εγώ. Αυτό το σημείο το καλύπτει ένα πέπλο μυστηρίου.

Εκείνο το βράδυ των μποναμάδων, ύστερα από μια γερή

* Το πλοίο της γραμμής στα μικρά και απομακρυσμένα νησιά.

οινοποσία, ο μπαμπάς αποκάλυψε στη γιαγιά ότι είχε κερδίσει τον Πελεγκρίνο στα χαρτιά από τον μαρκονή* του πλοίου. Εμένα με κέρδισε από τη Βαλκυρία μητέρα μου, με την οποία συννευρισκόταν κάθε φορά που το πλοίο του έπιανε λιμάνι σε κάποια χώρα του Βορρά της οποίας το όνομα μου διαφεύγει αυτή τη στιγμή. Η μητέρα μου, που δουλειά της ήταν να κάνει χαρούμενους τους ναυτικούς, έπειτα από μια θυελλώδη συνέντευξη με τον πατέρα μου, του έκανε τ' αποκαλυπτήρια. Του ανακοίνωσε ότι πλέον ήταν ένας περήφανος γονιός και με απίθωσε στα χέρια του για να με μεγαλώσει. Η ίδια ήταν πολύ απασχολημένη με την εργασία της. Επειδή και ο μπαμπάς ήταν πολύ απασχολημένος με τη δική του εργασία, με παρέδωσε με τη σειρά του στη γιαγιά και στον παππού. Φρόντιζε να μας στέλνει συχνά τα υπερατλαντικά του δολάρια, τις ευχές του πάνω σε καρτ ποστάλ που απεικόνιζαν διάφορες ημίγυμνες καλλονές, ενώ μας προμήθευε κάσες γεμάτες αφορολόγητα μπουκάλια ούισκι που έφερνε ο ίδιος κάθε δυο χρόνια που ερχόταν να μας δει.

Η ζωή κυλούσε υπέροχα για μένα, όχι όμως και για τον Πελεγκρίνο, αφού ο παπούς είχε βαλθεί να μάθει να τον οδηγεί. Στην αρχή τον έριξε στον μεγάλο χείμαρρο, όπου μαζεύτηκε όλο το νησί για να βοηθήσει να τον βγάλουμε έξω. Στη συνέχεια έπεσε πάνω στον μαντρότοιχο, όπου τσαλάκωσε τον προφυλακτήρα, και στο τέλος έγινε το μεγάλο κακό. Ο παπούς δε φορούσε τα γυαλιά του και πάτησε τον αγαπημένο κόκορα της γιαγιάς που κυνηγούσε αμέριμνος

* Ασυρματιστή.

τις κότες του. Εκείνο το βράδυ φάγαμε υποχρεωτικά όλοι κόκορα κρασάτο, ενώ ο παππούς αποφάσισε με βαριά καρδιά να αφήσει τον Σκαραβαίο να μαραζώνει στην αυλή.

Ο Πελεγκρίνο βαριόταν τη ζωή του, μέχρι που πήρα εγώ το δίπλωμα οδήγησης και του έδωσα πίσω τη χαμένη του αίγλη. Συνηθίζει να μουρμουρίζει και να γκρινιάζει, όμως δεν τον κακολογώ... Έτσι είναι οι γέροι, κι όσο κι αν ο ίδιος θέλει να το παίζει νεαρός, βρίσκεται πλέον στη δύση της ζωής του.

Η αδελφή μου προέκυψε ύστερα από πέντε περίπου χρόνια, σε μια άλλη επιστροφή του άσωτου πατέρα μου. Αυτή τη φορά ήρθε μ' ένα δώρο για μένα: μια κούκλα ζωντανή, με κατάμαυρα μαλλιά και σοκολατί δέρμα. Το δώρο δε μου άρεσε καθόλου, αλλά η γιαγιά μου είχε μάθει να είμαι ευγενική κι έτσι δεν μπορούσα να το επιστρέψω. Έμεινα λοιπόν με την αδελφή μου τη Γεωργία, να παίζουμε και να μαλώνουμε μαζί, να μεγαλώνουμε παρέα και να προσευχόμαστε κάθε βράδυ να 'χει καλές θάλασσες ο πατέρας. Για να είμαι ειλικρινής, εγώ προσευχόμουν την επόμενη φορά να μου φέρει κάποιο καλύτερο και χρησιμότερο δώρο, όπως ένα μεγάλο κασετόφωνο ή έστω ένα πολύχρωμο μαγιό με σούρες.

Με την αδελφή μου μοιάζαμε και συνεχίζουμε να μοιάζουμε τόσο πολύ εμφανισιακά όσο μια σταγόνα ξανθιά μπίρα και μια σταγόνα μαύρο ρούμι. Η γιαγιά μου καμάρωνε που είχαμε μοιάσει στον γιο της και πατέρα μας και είχαμε κληρονομήσει το ωραίο του πρόσωπο. Είχε κάνει σκοπό της ζωής της να ανακαλύψει τις μητέρες μας. Όταν οι πρώτοι του-

ρίστες άρχισαν να καταφάνουν στο μικρό λιμάνι του νησιού, οι περισσότεροι νησιώτες πλεύριζαν τους νεοφερμένους για να τους νοικιάσουν κάποιο φτηνό δωμάτιο. Η γιαγιά μου όμως τους έδειχνε τις φωτογραφίες που ήμασταν μωρά περιμένοντας να ξυπνήσει το κοιμισμένο μητρικό φίλτρο σε κάποια από τις νύφες της, όπως τις ονόμαζε. Τα σχέδιά της τελικά έληξαν άδοξα, καθώς άφησε την τελευταία της πνοή στα ογδόντα της χρόνια προσπαθώντας να μάθει κολύμπι για να είναι μέσα στο κλίμα της εποχής. Από τότε η επιχείρηση «αναζήτηση μητρός» κατέληξε στα αζήτητα από όλους τους ενδιαφερόμενους.

Πέντε λεπτά καθυστέρησης από το καθημερινό μου πρόγραμμα εξαιτίας του πείσματος του Πελεγκρίνο ήταν ικανά να ανοίξουν τον ασκό των αναμνήσεων και αυτές να με κατακλύσουν ορμητικά και βίαια. Όχι, οι αναμνήσεις μου, το παρελθόν μου, ολόκληρη η ζωή μου δεν έκρυβαν τίποτε ορμητικό, τίποτε βίαιο, τίποτε συνταρακτικό. Από τότε που θυμάμαι τη ζωή μου, τα πάντα στο νησί λειτουργούν σαν καλοκουρδισμένο ρολόι. Είναι όλα τόσο προγραμματισμένα, τόσο ήρεμα, τόσο προβλέψιμα, που τίποτα δε θα μπορούσε να χαλάσει τη μακαριότητά μας. Ακόμα και το ηφαίστειο που εδώ και αιώνες έχει χαρίσει τη σπάνια μαύρη άμμο στο νησί προσαρμόστηκε στους ρυθμούς των κατοίκων του. Βγάζει έναν άσπρο καπνό από τον μεγάλο κρατήρα του, δίχως ποτέ κανείς, χιλιάδες χρόνια τώρα, να έχει ακούσει τον βρυχηθμό του ή να έχει δει την κόκκινη λάβα του. Δεν ξέρω ειλι-

κρινά αν είναι ένα ηφαίστειο φοβισμένο, ένα ηφαίστειο βαρυστημένο ή απλώς ένα ηφαίστειο που δεν περιμένει πλέον τίποτα από τη ζωή του. Αυτό που ξέρω σίγουρα είναι ότι είναι ένα ηφαίστειο που δεν έχει τολμήσει ούτε μία φορά να εκτοξεύσει ένα τόσο δα πετραδάκι για να μας θυμίσει την παρουσία του – είναι ένα ηφαίστειο που ταιριάζει απόλυτα με το νησί μας και τους κατοίκους του, ένα ηφαίστειο τόσο προβλέψιμο όσο κάθε στιγμή του χρόνου μας, όσο κάθε στροφή της διαδρομής που ακολουθώ με ευλάβεια κάθε πρωί.

Κατηφορίζοντας προς τη Χώρα, δεξιά κι αριστερά του χωματόδρομου, ανθίζουν μόνο οι αγκαθωτές φραγκοσυκιές, δίχως ίχνος ανθρώπινης παρουσίας, καθώς το σπίτι μας, το προικώον της γιαγιάς, βρίσκεται μακριά από τα υπόλοιπα σπίτια του νησιού. Μικρή, θύμωνα γιατί οι συμμαθήτριές μου βαριόνταν να κάνουν τόσο δρόμο για λίγο παιχνίδι. Αναθεμάτιζα τους προγόνους μου που υπέφεραν από λέπρα ή από χτικιό και τους είχαν εξορίσει σε τούτο το απόμερο μέρος. Στην εφηβεία όμως, ασπάστηκα τη θεωρία του παππού πως οι γυναίκες της οικογένειάς μου ήταν εκθαμβωτικά όμορφες και τις έκρυβαν εκεί για να μην τις κλέψουν οι πειρατές που λυμαίνονταν τη Μεσόγειο. Ναι! Ήμουν σίγουρη ότι, αν ζούσα τότε, θα με έπαιρναν οι πειρατές για να με κάνουν δικιά τους, ενώ την αδελφή μου θα την πουλούσαν για λίγα ρεάλια στα σκλαβοπάζαρα της Ανατολής.

Η Πιπίτσα έχει ήδη βγει στον κήπο με τη σατέν της ρόμπα, τα πασουμάκια με τα πον πον, το κόκκινο κραγιόν, τους με-

γάλους κρίκους στ' αυτιά και τη νέα περμανάντ στο μαλλί για να αποχαιρετήσει με το πρωινό της φιλή τον άντρα της και πρόεδρο του νησιού μας. Στην περίπτωση τους, η λαϊκή ρήση «ο έρωτας χρόνια δεν κοιτά» αντικατοπτρίζει την πραγματικότητα. Η Πιπίτσα, η Πηνελόπη δηλαδή, όπως την ήξερα εγώ τόσα χρόνια μέχρι τη στιγμή που παντρεύτηκε κι ο άντρας της επέμενε να τη φωνάζουν όλοι στο νησί Πιπίτσα, ήταν η κολλητή μου σ' όλο το σχολείο. Όταν τελειώσαμε το γυμνάσιο, εγώ έφυγα για να σπουδάσω στην Παιδαγωγική Ακαδημία κι εκείνη έκανε το παιδικό της όνειρο πραγματικότητα: να παντρευτεί έναν πρίγκιπα. Κι επειδή στο νησί μας οι πρίγκιπες δεν ευδοκιμούν, προτίμησε τον Πρόεδρο, που έχει και χρήματα και εξουσία και κύρος και μπόλικα χρόνια στην πλάτη του. Κανείς βέβαια δεν ξέρει ακριβώς ποια είναι η διαφορά ηλικίας τους, αφού ο περιζήτητος γαμπρός έχει φροντίσει να εξαφανίσει τη χρονολογία γέννησής του από τα κιτάπια του ληξιαρχείου. Η γιαγιά επέμενε ότι η μάνα του και η μάνα της μαζί είχαν κοιλοπονέσει. Υπερβολική όπως πάντα. Ορκίζομαι ότι η γιαγιά έκρυβε τα χρόνια της.

Η Πηνελόπη-Πιπίτσα, κάθε φορά που συναντιόμαστε, μου λέει πόσο τυχερή είναι που έχει σύζυγο τον Πρόεδρο. Για του λόγου το αληθές, ο Πρόεδρος-σύζυγος, κάθε καλοκαίρι την πηγαίνει να δει επιθεώρηση στο *Δελφινάριο*, στην Αθήνα. Συνεχίζει το λογύδριό της υπενθυμίζοντάς μου πόσο ερωτευμένος είναι ο Πρόεδρος μαζί της. Τώρα εγώ σ' αυτό το φιλή στο μέτωπο γιατί δε βλέπω τον έρωτα που μου λέει η Πηνελόπη; Γιατί δε βλέπω ούτε την τρυφερότητα που αποκτούν ύστερα από χρόνια συζυγικού βίου τα ευτυχισμέ-

να ζευγάρια; Γιατί εμένα αυτό το φιλί μου φαίνεται ζαρωμένο, σφιχτό, στεγνό, δίχως ίχνος ερωτικών χυμών; Μάλλον θα φταίει η μυωπία μου, κι είναι κι αυτός ο φίκος που μου κόβει τη θέα. Πάντως εγώ επιμένω, όταν βρισκόμαστε οι δυο μας, πολύ σπάνια βέβαια, γιατί εγώ είμαι αναρχική εκ φύσεως και εκ θέσεως και δεν τα πηγαίνω καλά με την πολιτική εξουσία που εκπροσωπεί ο Πρόεδρος, να την αποκαλώ Πηνελόπη. Γιατί κατά βάθος πιστεύω ότι πίσω από την κοκέτα Πιπίτσα κρύβεται η πάντα ονειροπόλα Πηνελόπη, που έμενε ξάγρυπνη τα βράδια για να δει ένα πεφταστέρι και να κάνει την ίδια πάντα ευχή: να την ερωτευτεί ένας πρίγκιπας.

Πατάω επίτηδες το γκάζι, ο Πελεγκρίνο μπουκώνει και εκνευρίζεται, φτύνει κατά ριπάς το καυσαέριο από την μπουκωμένη εξάτμιση και ξεραίνομαι στα γέλια καθώς ακούω τον Πρόεδρο να με απειλεί για πολλοστή φορά ότι θα με καταγγείλει για διατάραξη της κοινής ησυχίας και μόλυνση του περιβάλλοντος.

Διασχίζω τον κεντρικό δρόμο μπροστά από το λιμάνι, που οδηγεί στο σχολείο. Όλα τα καταστήματα έχουν σηκώσει ρολά, όλα τα πορτοπαράθυρα έχουν ανοίξει κι οι νοικοκυρές αερίζουν τα σεντόνια από τον βραδινό ύπνο ή τη νυχτερινή κραιπάλη. Σ' όλα τα σπίτια εκτός από ένα. Το πιο όμορφο σπίτι στο νησί, με τις σκαλιστές γοργόνες στην πρόσοψή του και τη βοτσαλωτή αυλή, επιμένει να έχει όλα τα παράθυρα κλειστά, μέρα νύχτα, για να μην μπαίνουν μέσα ούτε οι ακτίνες του ήλιου αλλά ούτε και η ευτυχία του κόσμου.

«Καλημέρα, Κατερίνα», φωνάζω και κορνάρω τρεις φορές δυνατά.

Είμαι σίγουρη ότι η Κατερίνα βρίσκεται πίσω από τις γρίλιες και με κοιτάει, είμαι σίγουρη ότι με χαιρετάει και είμαι σίγουρη ότι μου εύχεται «καλή τύχη» γιατί από αυτή τη στιγμή τη χρειάζομαι επειγόντως, καθώς θα έρθω σε άμεση επαφή με τους μαθητές μου.

Η Κατερίνα είναι η πιο όμορφη γυναίκα που έχω συναντήσει ποτέ στη ζωή μου. Είναι; Τουλάχιστον ήταν την τελευταία φορά που την είδα. Γιατί έχουν περάσει αρκετά χρόνια από τότε. Πρέπει να ήταν λίγο μετά τις εκλογές του 1977, όταν ο Καραμανλής είχε εκλεγεί ξανά πρωθυπουργός. Είχε χηρέψει πρόσφατα και φορούσε ένα ωραίο μαύρο φόρεμα δίχως το μαύρο τσεμπέρι που συνήθιζαν να φοράνε οι χήρες.

Μια μέρα, δίχως λόγο και αιτία, η Κατερίνα κλείδωσε πόρτες και παράθυρα κι άφησε τον κήπο της να ρημάξει. Μόνο η παπαδιά κι ο καμπούρης καντηλανάφτης δρασκελίζουν πού και πού την πόρτα της, αλλά κρατάνε το στόμα τους κλειστό σαν τα σφαλιστά πορτοπαράθυρά της.

Με τον καιρό, το κλειστό σπίτι της Κατερίνας έγινε ένα με τον προγραμματισμένο ρυθμό του νησιού μας. Σε κανέναν δεν κάνει εντύπωση και κανείς δεν ενδιαφέρεται να μάθει αν η ένοικός του ζει, πέθανε ή εξαϋλώθηκε. Μόνο εγώ επιμένω να την καλημερίζω καθημερινά.

Ρίτα, Ριτάκι, κανέναν δε φοβάσαι,

Ρίτα, Ριτάκι, απόψε πού κοιμάσαι;;;

Ξελαρυγγιάζομαι πρωινιάτικα κι ο Πελεγκρίνο σταματάει απότομα μπροστά από την πόρτα του σχολείου. Δε χρειάζεται να τον καλοπιάσω για να ξεκινήσει πάλι. Ο σκοπός επετεύχθη προς το παρόν. Ο κύβος ερρίφθη. Τον αφήνω να ξεκουραστεί, να χαζέψει και τις όμορφες νεαρές υπάρξεις του νησιού που θα κάνουν την εμφάνισή τους σε λίγη ώρα, αρπάζω την τσάντα μου από τη θέση του συνοδηγού και βγαίνω τρέχοντας να προλάβω την πρωινή προσευχή. Το τακούνι, όπως πάντα, μπαίνει στην τρύπα που χάσκει ορθάνοιχτη μπροστά στην καγκελόπορτα. Την τρύπα που δε λέει να κλείσει ο Πρόεδρος, γιατί, όπως μου απάντησε όταν διαμαρτυρήθηκα, ο τόπος έχει πολύ πιο σοβαρά ζητήματα από το δικό μου τακούνι. Σκοντάφτω και, ως διά μαγείας, δίπλα μου βρίσκεται για μια ακόμα φορά ο πανταχού παρών σωτήρας μου, ο Ζήσης, για να με σώσει από τη διαπόμευση μπροστά στα μάτια όλων των μικρών διαόλων.

«Τι θα γίνει, ρε Ζήση; Όταν έπρεπε, δεν περνούσες ούτε έξω από την πόρτα του σχολείου και τώρα έρχεσαι καθημερινά από τους πρώτους;»

«Αφού το ξέρεις ότι είμαστε πλασμένοι ο ένας για τον άλλο...»

Το κουδούνι χτυπάει, τον σπρώχνω για να μπω στο σχολείο και για μια ακόμα φορά έχω καθυστερήσει. Ευτυχώς θα προλάβω την προσευχή.

«...και άφες ημίν τα οφειλήματα ημών ως και ημεείς...» Η Ειρηνούλα, για μια ακόμα φορά, κομπιάζει στην προσευχή, ο κύριος Επαμεινώνδας ετοιμάζεται να την επιπλήξει μετά το «Δί' ευχών», ο Ζήσης προσπαθεί να τραβήξει την προσο-

χή μου παριστάνοντας τον Μάικλ Τζάκσον, ο Πελεγκρίνο ξεκουράζεται, κι εγώ, όπως πάντα, κοιτάω πέρα μακριά στον ορίζοντα τον ανέφελο μαγιάτικο ουρανό του νησιού.

Διστάζω για μια στιγμή... Κλείνω τα μάτια μου για να δω καλύτερα... Μοιάζει με σύννεφο αυτή η γραμμή που βλέπω πίσω από το ηφαιστειο; Αποκλείεται, η αντηλιά θα φταίει. Δεν υπάρχουν ποτέ σύννεφα στο νησί μας τέτοια εποχή, όλα είναι ανέφελα και ήρεμα, τίποτα δεν μπορεί να χαλάσει τη μακάρια ζωή μας. Παίρνω βαθιά ανάσα και ετοιμάζομαι να μπω στην τάξη ν' αντιμετωπίσω τα πιτσιρίκια μου. Σήμερα λέω να κάνω κάτι να σπάσω τη μονοτονία, θα τους βάλω ένα απροειδοποίητο διαγώνισμα στην αριθμητική, ή μάλλον όχι, έχω μια καλύτερη ιδέα, θα τους βάλω έκθεση. Έχω ήδη σκεφτεί το θέμα: «Μια ξαφνική καταιγίδα».

Μπορώ να υπερηφανευτώ ότι, αν και κοντεύω να τριανταρίσω, είμαι πολύ πιο γρήγορη από τα πιτσιρίκια που διαφερντεύουν τη ζωή μου. Δυο λεπτά πριν χτυπήσει το τελευταίο κουδούνι, εγώ έχω προλάβει να ετοιμάσω την τσάντα μου και πετάγομαι πρώτη έξω από την τάξη. Πηδάω την καγκελόπορτα, δίνοντας το κακό παράδειγμα σε όλους τους μαθητές, και παίρνω γρήγορα τη θέση μου στο τιμόνι του Πελεγκρίνο.

«Φάτε τη σκόνη μου!» τους φωνάζω γελώντας από το ανοιχτό παράθυρο, ενώ από πίσω μου τρέχουν όλα τα μικρά προσπαθώντας να γαντζωθούν από τον προφυλακτήρα.

Παίρνω τη στροφή λίγο απότομα, ο Πελεγκρίνο μαρσάρει, μουγκρίζει, ασθμαίνει, ξεφυσάει και σταματάει. Σταμα-

τάει χωρίς να με ρωτήσει. Σταματάει γιατί έτσι θέλει. Ποιος; Ο Πελεγκρίνο. Πάντα στο ίδιο σημείο.

Κάθε φορά φροντίζει και σταματάει μπροστά στην *Blue Dreams*, την πιο μοντέρνα καφετέρια του νησιού. Εκτός από φραπέ-παγωτό, προσφέρει επίσης κι όλα τα μοδάτα κοκτέιλ, από Σκριουντράιβερ και Τεκίλα Σανράιζ μέχρι Μπλάντι Μαίρη και Μπλου Κουρακάο, αν και ο Βασίλης, ο ιδιοκτήτης της καφετέρας, επιμένει να μας διορθώνει.

«Κουρασάο, όχι κουρακάο», δηλώνει σε κάθε πελάτη που παραγγέλνει το γαλάζιο ποτό.

Ο Βασίλης δεν είναι από το νησί. Ήταν από τους πρώτους τουλμηρούς τουρίστες που ανακάλυψαν τον τόπο μας στα τέλη του '70. Έχει ένα μαλλί μοναδικό. Ένα μαλλί αφάνα, ολόιδιο με το μαλλί του Μπόμπι Φάρελ από τους Boney M.

Παρά τις φιλότιμες προσπάθειες όλων μας, κανείς δεν έχει καταφέρει μέχρι στιγμής να μάθει για ποιο λόγο αποφάσισε να αράξει στο νησί μας. Άβυσσος η ψυχή του ανθρώπου. Εγώ πιστεύω ότι ήρθε για να εξιλεωθεί από τις αμαρτίες του παρελθόντος του ή για να περιπέσει σε νέες.

Μου αρέσουν οι φιλοσοφικές συζητήσεις μαζί του. Είναι ο μοναδικός άνθρωπος στο νησί με τον οποίο μπορώ να συζητήσω όλα αυτά που οι υπόλοιποι βρίσκουν χωρίς νόημα κι ενδιαφέρον.

Σήμερα, με τον Βασίλη αναλύουμε την ψυχαναγκαστική έλξη που ασκεί το απρόοπτο στην καθ' όλα ήρεμη ζωή μας. Επειδή δε φαίνεται να συμφωνούμε σε κανένα σημείο, τον ρωτώ αν πιστεύει στους εξωγήινους και πετάγομαι όρθια δίχως να περιμένω απάντηση.

Έχω αργήσει.

Στο σπίτι με περιμένει η Γεωργία για να ζεστάνω το φαγητό κι ο παππούς για να του δώσω το μεσημεριανό του χάπι, που στη συνέχεια θα το θάψει στη γλάστρα με το κόκκινο γεράνι. Ακόμα δεν έχω καταφέρει να μάθω σε ποια γλάστρα καταχωνιάζει το βραδινό του χαπάκι.

*Ένα νησί στο Αιγαίο, ένα σβησμένο ηφαιστειο,
μια απρόσμενη καταιγίδα, ένα μεγάλο μυστικό...*

Η μυστηριώδης Κα-
τερίνα βλέπει τον κόσμο
μέσα από τα σφραγισμένα
παράθυρα του καπετανό-
σπιτού της.

Ένας Ιταλός καπετάνιος,
φορτωμένος πάθη κι ενο-
χές, προσαράζει με τέσσερις ψυχές σ' έναν καταραμένο όρμο.

Ο Λογγίνος, ο καμπούρης καντηλανάφτης, κουβαλάει στην πλάτη
του τις αμαρτίες του νησιού, κρύβοντας ένα επτασφράγιστο μυστικό.

Κι ένας ξένος εμφανίζεται αναπάντεχα σαράντα χρόνια αργότερα,
για να αναζητήσει τα ίχνη της χαμένης του αγάπης.

Η ξαφνική καταιγίδα που θα σαρώσει το νησί θα ξεπλύνει κρίματα και
αμαρτίες, θα ξεκλειδώσει συνειδήσεις, θα ζωντανέψει έρωτες ανεκ-
πλήρωτους κι αγάπες ξεχασμένες.

Από τα ιταλοκρατούμενα Δωδεκάνησα και τη γερμανική Κατοχή
στην ξεγνοιασιά της δεκαετίας του '80.

*Ένα βιβλίο-ύμνος στη χαρά της ζωής
και στη δύναμη του έρωτα.*

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΙΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 14749

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η